

Bil sem šibak dečko, majhne rasti, na oči še napol otrok. Dobro sem začel rasti šele po dopolnjenem osemnajstem letu. Radoslava je bila sedem let mlajša od mene. To ime sem ji dal jaz, ker mi je bila najradostnejši pojav v vsem mojem življenju; pri krstu je dobila drugačno ime. Po letih njenih se je moglo reči, da je še otrok, ali v njenem govorjenju in vedenju ni bilo nič otročjega. Držala se je resno in govorila tako pametno kakor kaka dobro vzgojena petnajstletna gospodična. Bila je hči bogatih roditeljev, kar je pa ni čisto nič pokazilo. Ostala je vedno tiha, skromna, nelišpava, pohlevna in pokorna. Z deklami je občevala prijazno in spoštljivo, kakor da so ji bližnje sorodnice. Materi njeni se je zdelo, da je za svoja leta premrtva, drugi ljudje je pa niso mogli prehvaliti. Najbolj jim je bila všeč njena pobožnost. Oče njen je bil prost kmet, ali s svojim bistrim razumom in marljivostjo povzdignil se je med prve bogataše Kranjske dežele. Kupil je več grajščin, osnoval pivovarno, trgovino z vinom, udeleževal se velikih stavbnih podjetij, n. pr. gradnje kolodvorov i. t. d. Otroci iz take rodovine so navadno strašno razposajeni. Zjutraj se valjajo v postelji ali pa nagajajo družini. Moja Radoslava pa je vstajala zgodaj zjutraj in hodila vsak dan k sedmi maši. V cerkvi se je ponašala tako lepo kakor noben drug otrok. Mengšani so blagrovali njene roditelje, da imajo tako dobro hčerko. Z Radoslavo nisem imel prilike, da bi dosti govoril. Pozdravil sem jo prijazno vsak pot, kadar je šla v cerkev, in ona mi je ravno tako prijazno odzdravljala.

(Dalje prihodnjič.)

Noč beži . . .

Noč beži, beži
v halji črni . . .
Kam se ti mudi?
Vrni se, vrni! . . .

„Zora, zora, glej,
dviga žarno se,
črno mi haljo brez mej
trga na kose.“

Gozd in gaj že rodi
sapo jutranjo . . .
Noč hiti, se gubi
v večnost brezdanjo . . .

Pridi, pridi, noč,
zopet . . . adijo . . .
Sanje, ah, sanje proč
z njo odhitijo . . .

Fran Valenčič.